

Arrest

nr. 321 391 van 10 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. QUAIRIAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 9 februari 2024.

1.2. Op 21 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren op (...) 1993 in Haidarkhil, in het district Nijrab van de provincie Kapisa, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan.

U verklaarde dat u gedurende twee jaar als schoonmaker op een Franse basis genaamd Barak in het district Nijrab van de provincie Kapisa. Daarna werkte u gedurende een jaar en zes maanden bij de lokale politie. Uw vader was sinds de tijd van president Karzai lid van de lokale politie en werd er commandant.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan in 2016.

U bleef vervolgens tot 2019 in Iran, waar u woonde in het Mahalat district van de provincie Ostanim Markazi.

Eind 2018 trouwde u er met R. M. (...). Jullie hebben samen een zoon R. I. (...). In Iran werkte u in de bouwsector. In 2019 reisden jullie verder naar Turkije waar jullie zes à zeven maanden woonden. Uw vrouw M. was destijds zwanger en ziek en verloor het kind omdat jullie er geen toegang hadden tot het ziekenhuis. Jullie gingen vervolgens naar een Iraanse dokter die jullie op illegale wijze hielp. Sindsdien kent u mentale problemen, omwille van uw situatie in Turkije en het verlies van uw kind.

U verbleef vervolgens gedurende vierenhalf jaar in Griekenland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U werkte er elk jaar gedurende drie maanden als seizoenarbeider. U werd erkend als vluchteling in 2023, waarna u zes maanden wachtte op een paspoort. Twintig dagen nadat u uw paspoort had gekregen, moest u het opvangcentrum verlaten en vertrok u met uw vrouw en zoon naar België, via Frankrijk. Onderweg verloor u uw rugzak met Griekse documenten.

U kwam aan in België op 7 oktober 2023 en diende hier op 9 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Twintig dagen of een maand voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verliet u de kamer waar u samen met uw vrouw verbleef in het opvangcentrum omwille van echtelijke problemen. Sindsdien wonen en leven jullie apart in het opvangcentrum. Uw echtgenote laat u niet toe uw zoon I. te zien.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw taskara, (2) kopieën van uw Grieks paspoort en verblijfskaart en (3) een kopie van een attest in verband met uw psychologische begeleiding.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde op de DVZ dat u psychologische problemen hebt (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat u nog geen afspraak bij een dokter kon krijgen, maar dat u een behandeling en medicatie nodig hebt (CGVS, p. 4-5). U verklaarde echter eveneens dat u zich op de dag van het persoonlijk onderhoud op het CGVS goed voelde en dat u klaar was om het persoonlijk onderhoud te doen (CGVS, p. 2). Op een gegeven moment tijdens uw persoonlijk onderhoud haalde u aan dat uw mentale problemen ervoor zouden kunnen zorgen dat u de controle zou verliezen, namelijk wanneer er werd gesproken over uw echtelijke problemen met uw partner R. M. (DVZ 9.792.908 & CGVS 23/29370B). Er werd daarop echter een pauze gehouden, waarna u later instemde om het opnieuw kort over die problemen te hebben (CGVS, p. 13). Op geen ander moment haalde u aan dat uw mentale problemen het normale verloop van het persoonlijk onderhoud in de weg zouden staan (CGVS, p. 1-18). Evenmin maakte u of uw advocaat in die zin enige opmerking op het einde van uw persoonlijk onderhoud, wanneer jullie daar de kans toe kregen (CGVS, p. 16). Omwille van bovenstaande kan het CGVS dan ook niet aannemen dat u wel degelijk bepaalde problemen zou hebben die uw deelname aan de procedure bemoeilijkten. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u samen met uw partner R. M. (...) een verzoek om internationale bescherming in België hebt ingediend, moet het volgende opgemerkt worden. Voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS van u en uw partner, vroeg uw partner echter via haar advocaat om jullie dossiers te splitsen en de onderhoudsoplossingen op verschillende tijdstippen te laten plaatsvinden omdat u en uw partner afgezonderd van elkaar leefden in een aparte kamer (zie administratief dossier, mail advocaat maandag 29 januari 2024). De persoonlijke onderhoudsoplossingen werden zodoende afzonderlijk gehouden. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u dat u geen problemen hebt met uw partner, maar dat zij boos is, fundamenteel veranderd is sinds jullie aankomst in België en dat jullie sinds ongeveer een maand geen goede banden met elkaar hebben (CGVS, p. 10). U voegt toe dat jullie apart leven in het opvangcentrum, niet meer met elkaar spreken en dat uw partner u uw zoon niet laat zien (CGVS, p. 10). Via uw sociaal assistent in het opvangcentrum hebt u geprobeerd met uw partner te spreken en u stelt dat u een scheiding niet zou weigeren (CGVS, p. 10). U stelt echter dat u hoopt de problemen te kunnen oplossen (CGVS, p. 13). Na afloop van uw persoonlijk onderhoud, stuurde het CGVS een vraag om inlichtingen naar uw advocaat in verband met de huidige situatie tussen u en uw partner. Uw advocaat antwoordde op 8 april 2024 dat u en uw partner nog steeds apart leven in hetzelfde opvangcentrum en dat er sprake zou zijn van een echtscheiding hoewel de documenten daarvoor voorlopig ontbreken (zie administratief dossier, mail advocaat 8 april 2024).

Om bovenstaande redenen worden u en uw partner R. M. dan ook als feitelijk gescheiden beschouwd en worden jullie verzoeken om internationale bescherming gescheiden en afzonderlijk beoordeeld.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier (zie administratief dossier, groene map, document 2) en uw eigen verklaringen (CGVS, p. 11; zie administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag 23, Eurodac Marked Record), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 11).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van

tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2022, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 8/6/2023 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2023 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaart dat u in Griekenland beschikte over een verblijfsdocument (ADET) met nummer 351379 (zie administratief dossier, Bijkomende Vragen M-status Griekenland), waarvan u ook een kopie neerlegt (zie administratief dossier, groene map, document 2). U legt eveneens uw Grieks paspoort voor (zie administratief dossier, groene map, document 2). U stelt dat u uw Griekse documenten in Frankrijk bent kwijtgeraakt op de trein (CGVS, p. 7). Daarover legt u echter ongeloofwaardige verklaringen af. U stelt dat u een rugzak met die documenten in de trein was vergeten wanneer u uit de trein stapte (CGVS, p. 7). Wanneer u echter terug in de trein ging kijken of de rugzak er nog was, bleek die weg te zijn (CGVS, p. 7). U stelt dat u dan een Afghaan bent tegengekomen via wie u de politie hebt verwittigd (CGVS, p. 7). U hebt van die melding bij de politie echter geen documenten: "Nee, daar heb ik geen documenten over gekregen omdat het zaterdag was, hij gaf me het adres van de politie, en zei, je mag op maandag naar dit adres gaan om klacht in te dienen" (CGVS, p. 7). U liet het echter na zelf tot maandag te wachten om de politie in te lichten over uw verloren documenten, maar die andere Afghaan is wel gegaan (CGVS, p. 7). Gevraagd of hij dan documenten had van die melding bij de politie, stelt u merkwaardig genoeg: "Dat weet ik niet, ik heb het hem niet gevraagd" (CGVS, p. 7-8). Geconfronteerd met het feit dat het over uw documenten gaat, die belangrijk zijn voor uw verzoek om internationale bescherming, en gevraagd om welke reden u hem nooit iets meer over die melding hebt gevraagd, stelt u plots dat u het hem wel hebt gevraagd, maar dat de politie die documenten niet heeft teruggevonden (CGVS, p. 8). Gevraagd of uw Afghaanse vriend enige documenten heeft van het feit dat hij die melding bij de politie heeft gedaan, stelt u plots eveneens dat hij daar wel een documenten over moet hebben (CGVS, p. 8). U wordt daarop uitgelegd hoe u die documenten via uw advocaat nog kan opsturen, maar tot op heden heeft het CGVS geen dergelijke documenten in verband met het kwijtraken van uw Griekse documenten in Frankrijk ontvangen. Zodoende verworden uw verklaringen over de manier waarop die documenten zijn kwijtgeraakt tot blote beweringen. Uw onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen erover tasten op hun beurt de geloofwaardigheid ervan verder aan. Zodoende wordt het vermoeden gesterkt dat u zich ofwel doelbewust hebt ontdaan van uw Griekse verblijfstitel of deze nog steeds in uw bezit heeft en deze, om één of andere reden, voor de asielinstanties wenst achter te houden.

In uiterste orde kan hierbij nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou het CGVS aannemen dat u uw Grieks verblijfsdocument (ADET) moedwillig hebt vernietigd, quod non, het u desgevallend vrij staat om nieuw

exemplaar aan te vragen. Zo blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport "the application for renewal is submitted via email to the Asylum Service and then the renewal decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt via e-mail ingediend bij de Asieldienst en vervolgens wordt het besluit tot verlenging ook via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2022, op. cit., p. 223). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14) (zie ook onder).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij "reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie."

Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel ("GEAS") moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM").

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91) en moet eraan worden herinnerd dat óók artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in zeer uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: "Country Report: Greece. Update 2022", gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2023 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf), het "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 (beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>) en "Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2023 (beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU) bepaalt dat de lidstaten zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele

jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat zij zich er intussen doelbewust van hebben ontdaan, of omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij niet aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Nog volgens het Hof wordt die drempel “dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Ook de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97].

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met onzekere en precare situaties terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot kosteloze gezondheidszorgen ontzegd zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, Living In Greece – Access To Healthcare, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Country Report: Greece. Update 2022, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een precare situatie schetsen waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met “alle gegevens van de zaak.” Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en HvJ 16 juli 2020, C- 517/17, ECLI:EU:C:2020:579, Addis, punt 52].

Bijgevolg zijn uw individuele situatie – in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid – en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van “buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat uit uw administratief dossier blijkt dat, hoewel u verklaart sinds vier à vijf jaar psychische problemen te kennen en daarvoor eveneens in begeleiding bent bij een psycholoog (CGVS, p. 4-6; zie administratief dossier, groene map, document 3), uw psychische problemen niet kunnen leiden tot het vaststellen van een bijzondere kwetsbaarheid die u in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou brengen. Op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat u een behandeling en medicatie nodig hebt (CGVS, p. 5). In het attest van uw psycholoog dat u neerlegt, wordt gesteld dat u lijdt aan intense stress en angst gelieerd aan familiale problemen, met name de scheiding van uw vrouw. Nog wordt aangegeven dat u symptomen vertoont van acute angst, sociale isolatie, moeilijkheden op vlak van woedebeheersing en slaapproblemen dewelke indicatief zouden zijn voor een aanpassingsstoornis met gemengde angst en een depressieve stemming (zie administratief dossier, groene map, document 3). Enige officiële of sluitende diagnose wordt geenszins vastgesteld in dit attest. Noch wordt er op concrete en dienstige wijze uitspraak gedaan over de ernst van de voormelde klachten en symptomen of over de (mogelijke) invloed die deze klachten en symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op uw dagdagelijkse functioneren of dat er omwille van deze symptomen in uw hoofde sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid die u zou verhinderen uw rechten, verbonden aan uw status toegekend in Griekenland, te doen gelden.

Uw psycholoog stelt dat het in uw belang is om in België te blijven, waar u toegang hebt tot voortgezette psychologische begeleiding (zie administratief dossier, groene map, document 3). Uit het door u voorgelegde

attest blijkt echter niet welke effectieve behandeling die problemen zouden vereisen en of er een dergelijke behandeling voor u zal worden opgestart of welke concrete gevolgen het uitblijven van een verderzetting van uw behandeling in België zouden hebben op uw psychologische problemen of op uw zelfredzaamheid in Griekenland. Bovendien blijkt hieruit geenszins dat u in Griekenland geen gepaste psychologische begeleiding zou kunnen krijgen indien nodig.

In dit opzicht moet nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat u reeds tijdens uw verblijf in Griekenland kampte met mentale problemen, met name nervositeit, vergeetachtigheid en emotionaliteit. U verklaart dat u hiervoor in Griekenland terecht kon bij een arts die u medicatie voorschreef (CGVS, p. 4-7).

Bijgevolg kan daaruit allerminst worden geconcludeerd dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid ten gevolge van uw psychische moeilijkheden, die u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terecht zou doen komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie in geval van terugkeer naar Griekenland.

Verder dient er op het volgende gewezen te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan in 2017 (of 2016 (CGVS, p. 4)) achtereenvolgens twee jaar in Iran en zeven maanden in Turkije hebt verbleven (zie administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag 33). In Iran werkte u in de bouwsector (CGVS, p. 8). In Griekenland verbleef u gedurende vierenhalf jaar (zie administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag 33), waarover u verklaart dat de steun die u er vanuit het opvangcentrum kreeg niet voldoende was om te overleven (CGVS, p. 11 en 15). In afwachting van de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland, werkte u in Griekenland elk jaar enkele maanden als seizoenarbeider: "Wanneer ik in het opvangcentrum aankwam heb ik van andere mensen over het werk gehoord, er kwam elke ochtend naar het opvangcentrum een auto en de goede arbeiders waren gekozen door de werkgever en daarna bracht hij hen mee naar de werkplaats" (CGVS, p. 15-16). Daaruit blijkt dat u er in Iran en Griekenland in slaagde werk te zoeken om uzelf en uw gezin te onderhouden, wat toch wijst op enige zelfredzaamheid. Daarnaast legt u uit dat u nu nog mensen kent die in Griekenland in een opvangcentrum verblijven (CGVS, p. 12-13), waardoor er kan worden aangenomen dat u daar nog over een netwerk beschikt dat u zou kunnen bijstaan in uw levensonderhoud in afwachting van de afgifte van uw verblijfstitel. Bovendien stelt u dat uw broer, die in Frankrijk woont, u eveneens geld opstuurde wanneer u in Griekenland woonde, omdat het geld dat u daar kreeg niet volstond (CGVS, p. 15). Zodoende kan worden aangenomen dat ook hij u verder zal kunnen ondersteunen in afwachting van de afgifte van uw verblijfstitel in Griekenland.

Verder stelt u dat u uit Griekenland vertrok van zodra jullie een erkenning en paspoort ontvingen (CGVS, p. 11-12). U voegt toe dat u in Griekenland geen toekomst zag voor u en uw zoon en dat er geen werk of scholing mogelijk was (CGVS, p. 11-12). Gevraagd of u in Griekenland na uw erkenning een fiscaal nummer AFM aanvraagde, stelt u het niet te kennen en geen stappen te hebben ondernomen om het aan te vragen (CGVS, p. 16). Gevraagd of u in Griekenland na uw erkenning een sociale zekerheidsnummer AMKA aanvraagde, stelt u van niet en verklaart u dat u er nog niet over had gehoord (CGVS, p. 16). U stelt dat u in de periode tussen uw erkenning en uw vertrek uit Griekenland, veel op zoek was naar werk, maar dat u er geen werk kreeg omdat u de taal niet kende (CGVS, p. 12). Concreet gevraagd op welke plaatsen u werk ging zoeken, herhaalt u slechts in algemene zin: "De mensen van Griekenland zijn allemaal werkloos, hoe kunnen zij werk aan ons geven" (CGVS, p. 12). Daarmee kan u echter niet concretiseren om welke reden het voor u in uw specifieke en persoonlijke geval effectief onmogelijk was om er werk te vinden en beroep te doen op Griekse staatssteun om in uw levensonderhoud te voorzien.

Het komt hierbij ook aan uzelf toe om bij terugkeer uw persoonlijke administratie hiertoe - i.e. AFM en AMKA – te regelen, hetgeen u naast de toegang tot de woningmarkt in Griekenland, ook recht geeft op medische zorgen in het land (zie supra). U toont niet aan dat u deze zaken niet in orde zou kunnen brengen.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren).

Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport "the application for renewal is submitted via email to the Asylum Service and then the renewal decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt via e-mail ingediend bij de Asieldienst en vervolgens wordt het besluit tot verlenging ook via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2022, op. cit., p. 223). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u stappen hebt ondernomen om een verlenging van uw verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopie van uw taskara (zie administratief dossier, groene map, document 1) toont hoogstens uw nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België, met name uw voormalige echtgenote van wie u feitelijk gescheiden bent, en uw kind in België, heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 12 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 4 en 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 33 van van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het beginsel van non-refoulement en van “de leidende beginselen van UNHCR”.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van het CGVS en tracht de motieven hiervan te weerleggen. Vooreerst wordt in het verzoekschrift ingegaan op de bijzondere procedurele noden en gewezen op het bijgebracht psychologisch rapport. Verzoeker benadrukt zijn kwetsbaar profiel en gaat daarna verder in op zijn persoonlijke situatie in Griekenland. Voorts wordt in het verzoekschrift de algemene situatie van vluchtelingen in Griekenland aangekaart waarbij onder meer de toegang tot huisvesting, sociale bijstand, werk en de gezondheidszorg wordt toegelicht. Ten slotte voert verzoeker aan dat hij niet langer in het bezit is van zijn Griekse verblijfsvergunning en stipt hij het gebrek aan bewijs van zijn status in Griekenland aan.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker een psychologisch attest van 23 april 2024 toe.

2.2.2. Verweerder heeft op 5 september 2024 in antwoord op de beschikking van de Raad van 3 september 2024 waarbij in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan beide partijen werd gevraagd actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland, gewezen op volgende rapporten waarnaar een internetlink wordt toegevoegd:

- “Country Report: Greece. Update 2023”, gepubliceerd door AIDA/ECRE, van 24 juni 2024;
- “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van juni 2022;
- “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic Rights”, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, van maart 2024.

2.2.3. Verzoeker brengt op 12 september 2024 in antwoord op de beschikking van de Raad van 3 september 2024 in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij met verwijzingen naar algemene landeninformatie en rechtspraak.

2.2.4. Verweerder brengt op 23 januari 2025 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op volgende rapporten waarnaar een internetlink wordt toegevoegd:

- “Country Report: Greece. Update 2023”, gepubliceerd door AIDA/ECRE, van 24 juni 2024;
- “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van juni 2022;
- “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van september 2024;
- “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic Rights”, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, van maart 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

2.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;
[...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Vooreerst kan wat betreft de bijzondere procedurele noden, worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde op de DVZ dat u psychologische problemen hebt (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat u nog geen afspraak bij een dokter kon krijgen, maar dat u een behandeling en medicatie nodig hebt (CGVS, p. 4-5). U verklaarde echter eveneens dat u zich op de dag van het persoonlijk onderhoud op het CGVS goed voelde en dat u klaar was om het persoonlijk onderhoud te doen (CGVS, p. 2). Op een gegeven moment tijdens uw persoonlijk onderhoud haalde u aan dat uw mentale problemen ervoor zouden kunnen zorgen dat u de controle zou verliezen, namelijk wanneer er werd gesproken over uw echtelijke problemen met uw partner R. M. (DVZ 9.792.908 & CGVS 23/29370B). Er werd daarop echter een pauze gehouden, waarna u later instemde om het opnieuw kort over die problemen te hebben (CGVS, p. 13). Op geen ander moment haalde u aan dat uw mentale problemen het normale verloop van het persoonlijk onderhoud in de weg zouden staan (CGVS, p. 1-18). Evenmin maakte u of uw advocaat in die zin enige opmerking op het einde van uw persoonlijk onderhoud, wanneer jullie daar de kans toe kregen (CGVS, p. 16). Omwille van bovenstaande kan het CGVS dan ook niet aannemen dat u wel degelijk bepaalde problemen zou hebben die uw deelname aan de procedure bemoeilijkten. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In samenhang hiermee wordt tevens gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat uit uw administratief dossier blijkt dat, hoewel u verklaart sinds vier à vijf jaar psychische problemen te kennen en daarvoor eveneens in begeleiding bent bij een psycholoog (CGVS, p. 4-6; zie administratief dossier, groene map, document 3), uw psychische problemen niet kunnen leiden tot het vaststellen van een bijzondere kwetsbaarheid die u in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou brengen. Op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat u een behandeling en medicatie nodig hebt (CGVS, p. 5). In het attest van uw psycholoog dat u neerlegt, wordt gesteld dat u lijdt aan intense stress en angst gelieerd aan familiale problemen, met name de scheiding van uw vrouw. Nog wordt aangegeven dat u symptomen vertoont van acute angst, sociale isolatie, moeilijkheden op vlak van woedebeheersing en slaapstoornissen dewelke indicatief zouden zijn voor een aanpassingsstoornis met gemengde angst en een depressieve stemming (zie administratief dossier, groene map, document 3). Enige officiële of sluitende diagnose wordt geenszins vastgesteld in dit attest. Noch wordt er op concrete en dienstige wijze uitspraak gedaan over de ernst van de voormelde klachten en symptomen of over de (mogelijke) invloed die deze klachten en symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op uw dagdagelijkse functioneren of dat er omwille van deze symptomen in uw hoofde sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid die u zou verhinderen uw rechten, verbonden aan uw status toegekend in Griekenland, te doen gelden.

Uw psycholoog stelt dat het in uw belang is om in België te blijven, waar u toegang hebt tot voortgezette psychologische begeleiding (zie administratief dossier, groene map, document 3). Uit het door u voorgelegde attest blijkt echter niet welke effectieve behandeling die problemen zouden vereisen en of er een dergelijke behandeling voor u zal worden opgestart of welke concrete gevolgen het uitblijven van een verderzetting van uw behandeling in België zouden hebben op uw psychologische problemen of op uw zelfredzaamheid in Griekenland.”

Verzoeker benadrukt zijn psychologische problemen en wijst op het neergelegd psychologisch attest waaruit blijkt dat hij (psychisch) extreem kwetsbaar is. Hij meent dat hiermee rekening diende gehouden te worden en is het niet eens met verweerders analyse daar volgens hem wel degelijk een diagnose wordt gesteld die overigens wordt verergerd door zijn huidige persoonlijke situatie.

Verzoeker kan met de benadrukking van zijn psychologische problemen en het neergelegde psychologische attest geen ander licht werpen op verweerders bovenstaande pertinente motieven waaruit duidelijk blijkt dat er afdoende rekening werd gehouden met de opgeworpen medische situatie.

Vooreerst stipt de Raad aan dat uit dit attest van 23 april 2024, dat nogmaals wordt toegevoegd aan het verzoekschrift geenszins blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen of bewijsstukken voor te leggen.

De Raad stelt vast dat uit het voorgelegde attest geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers psychologische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Hoewel in het attest wordt vermeld dat verzoeker sessies volgt wegens aanzienlijke emotionele stress en wegens psychologische uitdagingen die voortvloeien uit zijn omstandigheden met vermelding van symptomen van acute angst, sociale isolatie, moeilijkheden op vlak van woedebeheersing en slaapstoornissen dewelke indicatief zouden zijn voor een aanpassingsstoornis met gemengde angst en een depressieve stemming verergerd door zijn huidige persoonlijke situatie, merkt de Raad op dat de opgesomde symptomen evenwel gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en eigen gedragingen en hieruit niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening en werkwijze behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd.

Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Noch uit dit psychologisch attest noch uit de stukken van het dossier kan blijken dat verzoeker

aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat verzoeker lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn psychische of medische problemen niet bij machte was om het persoonlijk onderhoud op het CGVS te volbrengen. Bovendien blijkt uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud dat verzoeker uitgebreid en accuraat kon antwoorden op de pertinente vragen. Ondanks dat hij verklaarde psychologische problemen te hebben, maakte hij geen bezwaar tegen het gehoor en bevestigde hij ervoor klaar te zijn (persoonlijk onderhoud, p. 2). Waar nodig werd een pauze voorzien zonder in dit verband bijkomende opmerkingen aan het einde van het persoonlijk onderhoud (persoonlijk onderhoud, p. 10, 15, 16).

Daarnaast moet samen met de commissaris-generaal worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geenszins enige officiële of sluitende diagnose wordt vastgesteld in dit attest noch wordt er op concrete en dienstige wijze uitspraak gedaan over de ernst van de voormelde klachten en symptomen of over de (mogelijke) invloed die deze klachten en symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers dagdagelijkse functioneren of dat er omwille van deze symptomen in zijn hoofde sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, te doen gelden.

Bovendien blijkt uit het voorgelegd attest van april 2024 niet welke effectieve behandeling die problemen zouden vereisen en of er een dergelijke behandeling noodzakelijk blijkt en heden is opgestart en behouden dient te worden of welke concrete gevolgen het uitblijven van een verderzetting van een behandeling in België zouden hebben op de psychologische problemen of op verzoekers zelfredzaamheid in Griekenland.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd in de bestreden beslissing verder uitdrukkelijk rekening gehouden met zijn specifieke familiale situatie en het gegeven dat zijn echtgenote en zoon in België internationale bescherming genieten. Zo wordt in de bestreden beslissing met reden geoordeeld:

“Hoewel u samen met uw partner R. M. (...) een verzoek om internationale bescherming in België hebt ingediend, moet het volgende opgemerkt worden. Voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS van u en uw partner, vroeg uw partner echter via haar advocaat om jullie dossiers te splitsen en de onderhouden op verschillende tijdstippen te laten plaatsvinden omdat u en uw partner afgezonderd van elkaar leefden in een aparte kamer (zie administratief dossier, mail advocaat maandag 29 januari 2024). De persoonlijke onderhouden werden zodoende afzonderlijk gehouden. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u dat u geen problemen hebt met uw partner, maar dat zij boos is, fundamenteel veranderd is sinds jullie aankomst in België en dat jullie sinds ongeveer een maand geen goede banden met elkaar hebben (CGVS, p. 10). U voegt toe dat jullie apart leven in het opvangcentrum, niet meer met elkaar spreken en dat uw partner u uw zoon niet laat zien (CGVS, p. 10). Via uw sociaal assistent in het opvangcentrum hebt u geprobeerd met uw partner te spreken en u stelt dat u een scheiding niet zou weigeren (CGVS, p. 10). U stelt echter dat u hoopt de problemen te kunnen oplossen (CGVS, p. 13). Na afloop van uw persoonlijk onderhoud, stuurde het CGVS een vraag om inlichtingen naar uw advocaat in verband met de huidige situatie tussen u en uw partner. Uw advocaat antwoordde op 8 april 2024 dat u en uw partner nog steeds apart leven in hetzelfde opvangcentrum en dat er sprake zou zijn van een echtscheiding hoewel de documenten daarvoor voorlopig ontbreken (zie administratief dossier, mail advocaat 8 april 2024).

Om bovenstaande redenen worden u en uw partner R. M. dan ook als feitelijk gescheiden beschouwd en worden jullie verzoeken om internationale bescherming gescheiden en afzonderlijk beoordeeld.

(....)

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België, met name uw voormalige echtgenote van wie u feitelijk gescheiden bent, en uw kind in België, heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.”

Verzoeker brengt geenszins concrete argumenten bij die deze pertinente overwegingen kunnen ontkrachten.

2.3.6. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

2.3.6.1. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend op 25 april 2023, meer bepaald de vluchtelingenstatus, en een verblijfsvergunning ontvangen heeft die drie jaar geldig is. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

Waar verzoeker aanvoert dat er een gebrek aan bewijs is van zijn status in Griekenland waarbij hij aanstipt dat hij niet langer in het bezit is van zijn Griekse verblijfsvergunning of reisdocument, wijst de Raad op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“U verklaart dat u in Griekenland beschikte over een verblijfsdocument (ADET) met nummer 351379 (zie administratief dossier, Bijkomende Vragen M-status Griekenland), waarvan u ook een kopie neerlegt (zie administratief dossier, groene map, document 2). U legt eveneens uw Grieks paspoort voor (zie administratief dossier, groene map, document 2). U stelt dat u uw Griekse documenten in Frankrijk bent kwijtgeraakt op de trein (CGVS, p. 7). Daarover legt u echter ongeloofwaardige verklaringen af. U stelt dat u een rugzak met die documenten in de trein was vergeten wanneer u uit de trein stapte (CGVS, p. 7). Wanneer u echter terug in de trein ging kijken of de rugzak er nog was, bleek die weg te zijn (CGVS, p. 7). U stelt dat u dan een Afghaan bent tegengekomen via wie u de politie hebt verwittigd (CGVS, p. 7). U hebt van die melding bij de politie echter geen documenten: “Nee, daar heb ik geen documenten over gekregen omdat het zaterdag was, hij gaf me het adres van de politie, en zei, je mag op maandag naar dit adres gaan om klacht in te dienen” (CGVS, p. 7). U liet het echter na zelf tot maandag te wachten om de politie in te lichten over uw verloren documenten, maar die andere Afghaan is wel gegaan (CGVS, p. 7). Gevraagd of hij dan documenten had van die melding bij de politie, stelt u merkwaardig genoeg: “Dat weet ik niet, ik heb het hem niet gevraagd” (CGVS, p. 7-8). Geconfronteerd met het feit dat het over uw documenten gaat, die belangrijk zijn voor uw verzoek om internationale bescherming, en gevraagd om welke reden u hem nooit iets meer over die melding hebt gevraagd, stelt u plots dat u het hem wel hebt gevraagd, maar dat de politie die documenten niet heeft teruggevonden (CGVS, p. 8). Gevraagd of uw Afghaanse vriend enige documenten heeft van het feit dat hij die melding bij de politie heeft gedaan, stelt u plots eveneens dat hij daar wel een documenten over moet hebben (CGVS, p. 8). U wordt daarop uitgelegd hoe u die documenten via uw advocaat nog kan opsturen, maar tot op heden heeft het CGVS geen dergelijke documenten in verband met het kwijtraken van uw Griekse documenten in Frankrijk ontvangen. Zodoende verworden uw verklaringen over de manier waarop die documenten zijn kwijtgeraakt tot blote beweringen. Uw onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen erover tasten op hun beurt de geloofwaardigheid ervan verder aan. Zodoende wordt het vermoeden gesterkt dat u zich ofwel doelbewust hebt ontdaan van uw Griekse verblijfstitel of deze nog steeds in uw bezit heeft en deze, om één of andere reden, voor de asielinstanties wenst achter te houden.

In uiterste orde kan hierbij nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou het CGVS aannemen dat u uw Grieks verblijfsdocument (ADET) moedwillig hebt vernietigd, quod non, het u desgevallend vrij staat om nieuw exemplaar aan te vragen. Zo blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport “the application for renewal is submitted via email to the Asylum Service and then the renewal decision is notified to the applicant also via email” (vrije vertaling: “de aanvraag tot verlenging wordt via e-mail ingediend bij de Asieldienst en vervolgens wordt het besluit tot verlenging ook via e-mail aan de aanvrager meegedeeld”) (AIDA, Country Report: Greece. Update 2022, op. cit., p. 223). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14) (zie ook onder).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze

niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij "reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

(...)

Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: "Country Report: Greece. Update 2022", gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2023 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf), het "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 (beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>) en "Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2023 (beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf).

(...)

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren).

Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport "the application for renewal is submitted via email to the Asylum Service and then the renewal decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt via e-mail ingediend bij de Asieldienst en vervolgens wordt het besluit tot verlenging ook via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2022, op. cit., p. 223). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u stappen hebt ondernomen om een verlenging van uw verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd verzoeker wel degelijk bevestigd aangaande zijn Griekse documenten en vindt verweerders appreciatie en analyse, naast verzoekers eigen verklaringen, steun in de beschikbare landeninformatie die overigens werd geactualiseerd op 5 september 2024.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker heden niet (langer) over Griekse verblijfsdocumenten beschikt, weet dit in het licht van zijn (hierboven aangehaalde) verklaringen bezwaarlijk te overtuigen.

Voor zover verzoeker bovendien niet langer over de originele documenten zou beschikken, bevindt verzoeker zich evenwel niet in de situatie van een statushouder in Griekenland wiens verblijfsvergunning en reisdocument verstreken zijn. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen en de stukken van het dossier dat verzoeker een verblijfskaart verkreeg die drie jaar geldig is (administratief dossier, groene map, stuk 2; Verklaring DVZ, p. 11, vraag 27), wat overeenstemt met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022, p. 11 en van september 2024, p. 14). Er ligt verder geenszins enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat de Griekse verblijfsvergunning van verzoeker, die in 2023 in Griekenland werd erkend als vluchteling, thans zou zijn verstreken.

Nog daargelaten dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de eventuele moeilijkheden die voor hem zouden kunnen voortvloeien uit het feit dat hij niet langer over het originele Griekse verblijfs- en reisdocument beschikt, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om een duplicaat van deze documenten te verkrijgen.

Verzoeker maakt in dit verband geenszins aannemelijk dat de procedure om een duplicaat van een geldige verblijfsvergunning na diefstal of verlies aan te vragen op dezelfde wijze verloopt als de procedure om de verblijfsvergunning te hernieuwen zoals tevens uiteengezet in de bestreden beslissing. In casu wordt onderstreept dat verzoeker nog kan beschikken over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland.

Hierbij wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de

artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit zijn (ongeloofwaardige) verklaringen dat hij zijn Griekse verblijfsdocumenten is kwijt geraakt en deze dient te vernieuwen, kan – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt te impliceren – niet worden afgeleid dat hij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut of vragen heeft bij de geldigheid van de documenten, komt het hem toe om dit op afdoende en objectieve wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen of stellen dat er geen garantie is dat hij bij terugkeer nog internationale bescherming geniet, volstaat niet.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoekers internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

2.3.6.2. In dit kader brengt de Raad voorts in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds

internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C-578/16, C.K. e.a. t. Slovenië, ptn. 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en in casu verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, moet in dezen worden aangestipt dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, pt. 87 of Jawo, pt. 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen

2.3.6.3. Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange periode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigden ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van de ADET in principe worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat in de eerste plaats de huisvestingsproblematiek betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van begunstigden van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting.

Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. De laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, was november 2023 tot juni 2024. De inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de

noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigden om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigden, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigden in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen. Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigden van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigden die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd. Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigden die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten.

Begunstigden van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus en de toegang kan voor hen door tal van factoren, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat gezinnen er niet worden aanvaard, het feit dat mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt, in de praktijk beperkt zijn. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel begunstigden van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld.

Een steunprogramma is volgens de Griekse regering voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigden van internationale bescherming, dat is gestart in 2022 voor een periode van 3 jaar en dat sub-projecten bevat in acht sectoren en onder meer opleiding van personen die tot de doelgroep behoren, taalcursussen en job-begeleiding omvat. Het programma richt zich niet alleen op statushouders maar ook op andere legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Evenwel is geen informatie beschikbaar over de uitvoering van dit programma (Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van juli 2024, p. 271). Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigden een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat niet alle begunstigden van een internationale beschermingsstatus toegang hebben tot sociale rechten en sociale uitkeringen (Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 273-275). In de praktijk zijn de moeilijkheden bij de toegang tot deze rechten te wijten aan bureaucratische barrières, waarbij geen rekening wordt gehouden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten, zoals documenten met betrekking tot de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's, voor te leggen of zelfs aan de weigering van ambtenaren om hen de voorziene uitkeringen te verstrekken, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling waarin het Griekse recht en het Unierecht voorzien.

De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een

internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag om toekenning van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven. In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigden, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het bekomen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigden van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt eraan herinnerd dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids-nummer (AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen.

De Raad herinnert eraan dat het bezit van een geldige ADET een voorwaarde is voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist de voorlegging van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te bekomen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigden de voor de toegang tot het gezondheidszorgsysteem vereiste documenten worden ontzegd.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

Uit de verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Begunstigden die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als begunstigden. Bovendien lopen personen met een internationale beschermingsstatus na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden ("Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 244-245).

Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor begunstigden die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor begunstigden die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als begunstigden in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, hoewel ze soms een in het Grieks geschreven nota ontvangen waarin hen wordt gevraagd om zich te richten tot de asiendienst wanneer ze geen documenten hebben. Bovendien beschikken de gemeentelijke integratiecentra (KEM), die begunstigden informatie en advies geven over de toegang tot documenten en bepaalde sociale rechten, in de regio Attica niet over voldoende tolkdiensten. Zij zijn dus enkel toegankelijk voor wie Grieks, Engels, Urdu of Farsi spreekt.

Bovendien stelt de Raad, na lezing van de informatie waarover hij beschikt, vast dat in afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel soms een attest wordt afgegeven dat zes maanden geldig is. Ondanks dit attest ondervinden begunstigden van een internationale beschermingsstatus nog steeds obstakels bij de toegang tot diensten zoals de sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt omdat verschillende overheidsdiensten terughoudend zijn om dit attest te aanvaarden voor de toegang tot hun diensten. Dit attest zou ook begunstigden die wachten op de vernieuwing van hun verblijfsvergunning minder rechten geven dan andere migranten, of zelfs geen toegang tot deze rechten (Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 245).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat de aanvragen om verlenging sinds 2017 per e-mail bij de asielautoriteiten kunnen worden ingediend en dat de aanvaarding hiervan ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht ("Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 244-245).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen begunstigden van internationale bescherming die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning. Zodra de aanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager, alvorens ze de aanvraag kunnen registreren in de databank voor verblijfsvergunningen. Gezien het aantal aanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, lijkt het erop dat deze fase van de procedure enkele maanden, en in sommige gevallen meer dan een jaar, kan duren. Tijdens deze periode ondervinden begunstigden dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precarie situatie terechtkomen. Als begunstigden een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun nieuwe verblijfstitel. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de begunstigde zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De begunstigde moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan. In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een begunstigde van internationale bescherming die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Verschillende instellingen, waaronder de Ombudsman, de nationale Commissie voor de Mensenrechten, de Europese Commissie, het Asielagentschap van de Europese Unie en de autoriteiten van andere lidstaten, hebben al hun bezorgdheid geuit over de administratieve moeilijkheden waarmee begunstigden van een internationale beschermingsstatus bij hun terugkeer naar Griekenland worden geconfronteerd en over de impact ervan op hun levensomstandigheden. Toch blijven er langdurige vertragingen bestaan bij de behandeling van deze dossiers, met rechtstreekse gevolgen voor de situatie van wie uit andere lidstaten wordt gerepatriëerd.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ten slotte dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een begunstigde van een internationale beschermingsstatus die nog niet in het bezit is gesteld van een ADT of wiens ADT is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten -wat enige tijd kan duren- het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Ten slotte blijkt uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt dat de Europese Commissie in januari 2023 een inbreukprocedure tegen Griekenland is opgestart wegens de onjuiste omzetting van de richtlijn 2011/95/EU (rapport "Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 231).

Uit deze informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij begunstigden de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Dit is het geval voor de verblijfsuitkering (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland vereist is), de geboortetoeleage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die met name een onderzoek door een accreditatiecentrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft).

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigden van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigden binnen de Griekse samenleving in (zeer) precarie omstandigheden leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, "een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel "wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling" (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een

terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precare situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift en aanvullende nota op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn ervaringen in Griekenland en benadrukt dat hij slechts sporadisch aan het werk kon als seizoenarbeider, wat aldus absoluut onvoldoende is om er een volledig jaar van te leven. Er kan dus volgens verzoeker geen sprake zijn van enige zelfredzaamheid. Bovendien kan het hebben van contact met kennissen die bovendien nog in procedure zijn en in het opvangcentrum verblijven, bezwaarlijk gezien worden als 'netwerk' waarop men kan terugvallen, aldus verzoeker. Verzoeker licht toe dat deze personen zelf verkeren in extreem onzekere situatie en hem dan ook niet kunnen 'bijstaan in zijn levensonderhoud in afwachting van de afgifte van zijn verblijfstitel'. Voorts wijst hij op zijn psychologische problemen en voert hij aan dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de taal te leren.

Verzoeker wijst in dit verband op een schending van artikel 3 van het EVRM en gaat voorts nader in op de algemene situatie van vluchtelingen in Griekenland waarbij onder meer de toegang tot huisvesting, sociale bijstand, werk en de gezondheidszorg wordt toegelicht.

De vraag die thans rijst is of verzoeker bij terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers concrete situatie op goede gronden als volgt gemotiveerd

"Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van "buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie."

Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat uit uw administratief dossier blijkt dat, hoewel u verklaart sinds vier à vijf jaar psychische problemen te kennen en daarvoor eveneens in begeleiding bent bij een psycholoog (CGVS, p. 4-6; zie administratief dossier, groene map, document 3), uw psychische problemen niet kunnen leiden tot het vaststellen van een bijzondere kwetsbaarheid die u in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou brengen. Op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat u een behandeling en medicatie nodig hebt (CGVS, p. 5). In het attest van uw psycholoog dat u neerlegt, wordt gesteld dat u lijdt aan intense stress en angst gelieerd aan familiale problemen, met name de scheiding van uw vrouw. Nog wordt aangegeven dat u symptomen vertoont van acute angst, sociale isolatie, moeilijkheden op vlak van woedebeheersing en slaapstoornissen dewelke indicatief zouden zijn voor een aanpassingsstoornis met gemengde angst en een depressieve stemming (zie administratief dossier, groene map, document 3). Enige officiële of sluitende diagnose wordt geenszins vastgesteld in dit attest. Noch wordt er op concrete en dienstige wijze uitspraak gedaan over de ernst van de voormelde klachten en symptomen of over de (mogelijke) invloed die deze klachten en symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op uw dagdagelijkse functioneren of dat er omwille van deze symptomen in uw hoofde sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid die u zou verhinderen uw rechten, verbonden aan uw status toegekend in Griekenland, te doen gelden.

Uw psycholoog stelt dat het in uw belang is om in België te blijven, waar u toegang hebt tot voortgezette psychologische begeleiding (zie administratief dossier, groene map, document 3). Uit het door u voorgelegde attest blijkt echter niet welke effectieve behandeling die problemen zouden vereisen en of er een dergelijke behandeling voor u zal worden opgestart of welke concrete gevolgen het uitblijven van een verderzetting van uw behandeling in België zouden hebben op uw psychologische problemen of op uw zelfredzaamheid in Griekenland. Bovendien blijkt hieruit geenszins dat u in Griekenland geen gepaste psychologische begeleiding zou kunnen krijgen indien nodig.

In dit opzicht moet nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat u reeds tijdens uw verblijf in Griekenland kampte met mentale problemen, met name nervositeit, vergeetachtigheid en emotionaliteit. U verklaart dat u hiervoor in Griekenland terecht kon bij een arts die u medicatie voorschreef (CGVS, p. 4-7).

Bijgevolg kan daaruit allerminst worden geconcludeerd dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid ten gevolge van uw psychische moeilijkheden, die u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terecht zou doen komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie in geval van terugkeer naar Griekenland.

Verder dient er op het volgende gewezen te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan in 2017 (of 2016 (CGVS, p. 4)) achtereenvolgens twee jaar in Iran en zeven maanden in Turkije hebt verbleven (zie administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag 33). In Iran werkte u in de bouwsector (CGVS, p. 8). In Griekenland verbleef u gedurende vierenhalf jaar (zie administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag 33), waarover u verklaart dat de steun die u er vanuit het opvangcentrum kreeg niet voldoende was om te overleven (CGVS, p. 11 en 15). In afwachting van de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland, werkte u in Griekenland elk jaar enkele maanden als seizoenarbeider: "Wanneer ik in het opvangcentrum aankwam heb ik van andere mensen over het werk gehoord, er kwam elke ochtend naar het opvangcentrum een auto en de goede arbeiders waren gekozen door de werkgever en daarna bracht hij hen mee naar de werkplaats" (CGVS, p. 15-16). Daaruit blijkt dat u er in Iran en Griekenland in slaagde werk te zoeken om uzelf en uw gezin te onderhouden, wat toch wijst op enige zelfredzaamheid. Daarnaast legt u uit dat u nu nog mensen kent die in Griekenland in een opvangcentrum verblijven (CGVS, p. 12-13), waardoor er kan worden aangenomen dat u daar nog over een netwerk beschikt dat u zou kunnen bijstaan in uw levensonderhoud in afwachting van de afgifte van uw verblijfstitel. Bovendien stelt u dat uw broer, die in Frankrijk woont, u eveneens geld opstuurde wanneer u in Griekenland woonde, omdat het geld dat u daar kreeg niet volstond (CGVS, p. 15). Zodoende kan worden aangenomen dat ook hij u verder zal kunnen ondersteunen in afwachting van de afgifte van uw verblijfstitel in Griekenland.

Verder stelt u dat u uit Griekenland vertrok van zodra jullie een erkenning en paspoort ontvingen (CGVS, p. 11-12). U voegt toe dat u in Griekenland geen toekomst zag voor u en uw zoon en dat er geen werk of scholing mogelijk was (CGVS, p. 11-12). Gevraagd of u in Griekenland na uw erkenning een fiscaal nummer AFM aanvroeg, stelt u het niet te kennen en geen stappen te hebben ondernomen om het aan te vragen (CGVS, p. 16). Gevraagd of u in Griekenland na uw erkenning een sociale zekerheidsnummer AMKA aanvroeg, stelt u van niet en verklaart u dat u er nog niet over had gehoord (CGVS, p. 16). U stelt dat u in de periode tussen uw erkenning en uw vertrek uit Griekenland, veel op zoek was naar werk, maar dat u er geen werk kreeg omdat u de taal niet kende (CGVS, p. 12). Concreet gevraagd op welke plaatsen u werk ging zoeken, herhaalt u slechts in algemene zin: "De mensen van Griekenland zijn allemaal werkloos, hoe kunnen zij werk aan ons geven" (CGVS, p. 12). Daarmee kan u echter niet concretiseren om welke reden het voor u in uw specifieke en persoonlijke geval effectief onmogelijk was om er werk te vinden en beroep te doen op Griekse staatssteun om in uw levensonderhoud te voorzien.

Het komt hierbij ook aan uzelf toe om bij terugkeer uw persoonlijke administratie hiertoe - i.e. AFM en AMKA - te regelen, hetgeen u naast de toegang tot de woningmarkt in Griekenland, ook recht geeft op medische zorgen in het land (zie supra). U toont niet aan dat u deze zaken niet in orde zou kunnen brengen.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

(...)

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie."

Uit het bovenstaande, en uit de vaststellingen onder 2.3.5 en 2.3.6.1. (supra), blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd waarom

verzoekers voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn. Op grond van deze pertinente motieven dient te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen de rechten verbonden aan zijn status in Griekenland uit te oefenen.

Verzoeker bekritiseert verweerders appreciatie en terechte gevolgtrekkingen doch brengt geenszins valabele elementen bij die voorgaande overwegingen kunnen weerleggen.

Verzoeker stelt slechts sporadisch te hebben kunnen werken in Griekenland en betwist verder een netwerk te hebben die hem zou kunnen bijstaan. Evenwel stipt de Raad samen met verweerder aan dat verzoeker zowel in Iran als in Griekenland heeft gewerkt (persoonlijk onderhoud, p. 8, 15-16) waaruit blijkt dat hij buiten zijn herkomstland ook werkervaring heeft kunnen opdoen en waaruit wel degelijk blijkt dat hij erin slaagde werk te vinden. Verzoeker betwist verder geenszins dat zijn broer in Frankrijk hem reeds heeft bijgestaan door geld op te sturen naar hem in Griekenland (persoonlijk onderhoud, p. 15).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een psychologisch attest van 23 april 2024 toe dat reeds werd voorgelegd aan het CGVS. In zoverre hij hiermee wenst aan te tonen dat zijn psychologische toestand van die aard is dat deze een terugkeer naar Griekenland verhindert, treedt de Raad verweerders pertinente vaststellingen bij die reeds werden aangekaart onder 2.3.4. (supra).

De Raad beklemtoont dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, in het voorgelegd attest geenszins enige officiële of sluitende diagnose wordt vastgesteld noch wordt er op concrete en dienstige wijze uitspraak gedaan over de ernst van de voormelde klachten en symptomen of over de (mogelijke) invloed die deze klachten en symptomen (die dan weer zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen) zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers dagdagelijkse functioneren of dat er omwille van deze symptomen in zijn hoofde sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, te doen gelden.

Bovendien blijkt uit het voorgelegd attest van april 2024 niet welke effectieve behandeling die problemen zouden vereisen en of er een dergelijke behandeling noodzakelijk blijkt en heden is opgestart en behouden dient te worden of welke concrete gevolgen het uitblijven van een verderzetting van een behandeling in België zouden hebben op de psychologische problemen of op verzoekers zelfredzaamheid in Griekenland.

Het door verzoeker bijgebrachte attest van psychologische opvolging kan in de huidige stand van zaken niet volstaan om aan te nemen dat verzoeker met ernstige medische of psychologische problemen kampt die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoeker brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verder is het niet onredelijk om van verzoeker - die in Griekenland werd erkend als vluchteling en waarbij reeds werd vastgesteld dat hij nog kan beschikken over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland - te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren zoals wordt aangekaart in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft bovendien nagelaten om een AMKA (sociale zekerheidsnummer), AFM (fiscaal registratienummer) of AMA (sociale verzekeringsnummer) aan te vragen. Verzoeker betwist noch weerlegt verweerders vaststelling dat het aan hem komt om zijn persoonlijke administratie te regelen en niet kan blijken dat hij deze niet in orde zou kunnen brengen.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de aanvraag voor een AMKA, AFM of AMA bijzonder kostelijk is. Het betreft wel een administratieve procedure waarbij bepaalde documenten vereist zijn.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een AMKA noodzakelijk is om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt en volgens de AMKA-verordening die in werking trad in december 2023 is een geldige verblijfsvergunning met toegang tot de arbeidsmarkt een noodzakelijke voorwaarde voor het verkrijgen van een AMKA. Het provisionele verzekerings- en gezondheidszorgnummer dat asielzoekers hebben moet binnen een maand na het afleveren van een ADET worden omgezet in een AMKA. Dergelijke omzetting gebeurt niet automatisch, maar vereist dat de betrokkene zich persoonlijk aanbiedt bij een KEP (een dienstencentrum voor burgers). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat problemen met de AMKA gerelateerd zijn aan het niet (langer) beschikken over een geldige ADET. De AMKA wordt immers automatisch gedeactiveerd wanneer het legaal verblijf in Griekenland wordt onderbroken en de langdurige vertragingen bij het vernieuwen van de ADET voor statushouders kunnen belangrijke repercussies hebben voor de toegang van de betrokkenen tot gezondheidszorg en tewerkstelling (RSA/PRO ASYL, maart 2024, p. 20). Er werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker zich niet in een dergelijke situatie bevindt, nu hij in het bezit zou moeten zijn van een geldige ADET en hierboven reeds werd vastgesteld dat er geen elementen voorhanden zijn die verzoeker, indien hij daadwerkelijk, zoals hij beweert, zijn Griekse documenten is kwijtgeraakt, zouden verhinderen om een duplicaat hiervan te verkrijgen. Uit de beschikbare landeninformatie

blijkt niet dat het voor statushouders onmogelijk zou zijn om een AMKA te verkrijgen na het verstrijken van de voorziene termijn van dertig dagen na aflevering van de ADET.

Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat verzoeker, in afwachting van het verkrijgen van een duplicaat of de eventuele hernieuwing van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd kan bieden aan eventuele moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens een eventuele wachtperiode te maken kan krijgen gelet op de reeds aangehaalde elementen van zelfredzaamheid en steun van zijn broer in Frankrijk. Verzoeker toont zodoende niet aan geen enkel netwerk te hebben waarop hij zou kunnen rekenen om hem financiële ondersteuning te bieden. Uit niets blijkt dat verzoeker niet langer beroep zou kunnen doen op dit netwerk tijdens de periode die hij mogelijk dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument.

Er wordt nog op gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om in Griekenland de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij Griekse overheidsdiensten of organisaties contacteerde in zijn zoektocht naar werk en huisvesting of ernstige pogingen ondernam om aan onderdak te geraken. Verder was hij wel degelijk in staat te werken.

Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, zijn rechten niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Verzoeker toont ook niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.6.4. Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing opgenomen motivering met betrekking tot de door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten niet en doet er bijgevolg geen afbreuk aan. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

2.3.6.5. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.7. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en het betoog dat het Grieks asioldossier ontbreekt niet dienstig worden aangevoerd. Evenmin kan met de verwijzing ter terechtzitting naar verzoekers verblijfstitel van beperkte duur conform

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afbreuk gedaan worden aan de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de voorgaande vaststellingen.

2.3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Griekenland. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM benadrukt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Onderhavige beslissing strekt er zich op geen enkele wijze toe het privé- en /of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Daarbij kan worden aangestipt dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch in casu het verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker werd gehoord – dit met bijstand van een tolk Pashtou en in aanwezigheid van zijn advocaat – de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en de beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU

